

Christine Nöstlinger

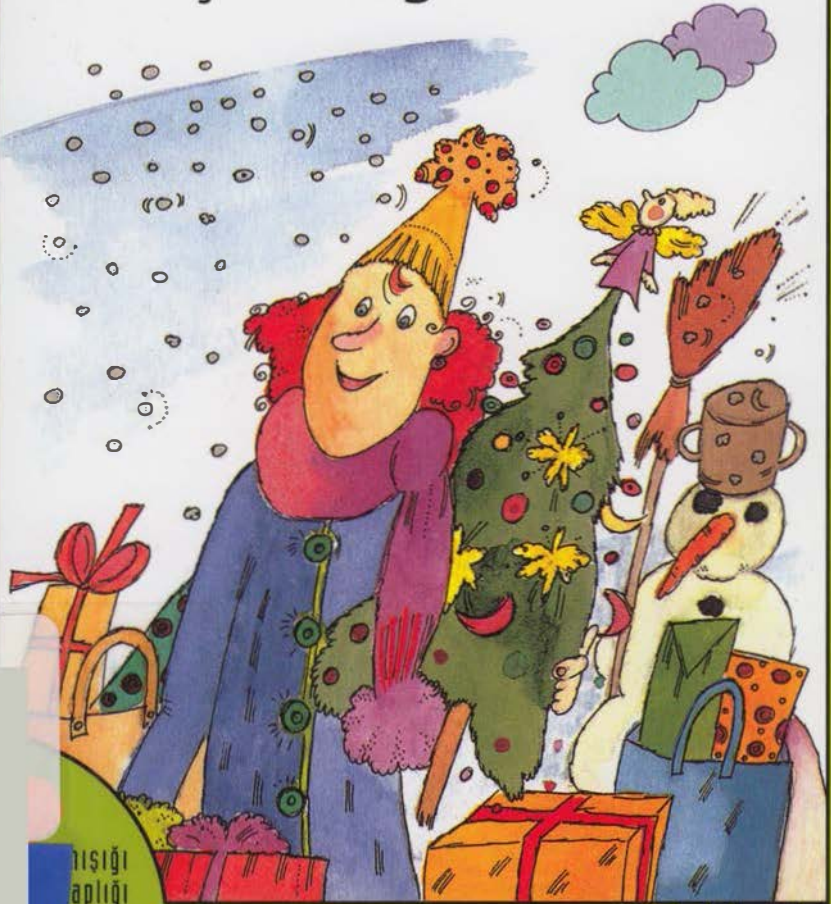
Resimleyen: Christiane Nöstlinger

Mini ve

Yılbaşı Armağanları

5

nişığı
aplığı

7 baskı

MiNi

ve Yılbaşı Armağanları

Çok ödüllü yazar **Christine Nöstlinger** bu sevimli diziyi, okumaya yeni başlayan çocuklar için kaleme aldı. Annesi, babası ve ağabeyiyle birlikte yaşayan Mini okula yeni başlamıştır. Her çocuk gibi o da bazen ağabeyiyle, bazen arkadaşlarıyla, bazen ailesiyle anlaşmazlıklar yaşar. Minik okurlar Mini'nin serüvenlerinde kendilerinden çok şey bulacak.

Sevdiklerine alacağı yılbaşı armağanları için uzun süre para biriktiren Mini, sonunda kime ne armağan edeceğine karar vermiştir.

Arkadaşı Maksi'yle birlikte alışverişe çıkıp, bütün armağanları alır. Ama yılbaşı yaklaşırken, beklenmedik gelişmeler yaşanır ve Mini'nin armağanları elinde kalır!

Mini Dizisi

- 1 Mini ve Mınav Kedi
- 2 Mini Denizde
- 3 Mini ve Doğum Günü Partisi
- 4 Mini Küçük Dedektif
- 5 Mini ve Yılbaşı Armağanları
- 6 Mini Kayak Tatilinde

ISBN 978-975-6227-39-8

Christine Nöstlinger

MiNi

ve Yılbaşı Armağanları

Resimleyen
Christiane Nöstlinger

Türkçe Yayın Editörü
Müren Beykan

Türkçesi
Elif Alankuş

Christine Nöstlinger

Günümüzün çok sevilen çocuk ve gençlik kitapları yazarlarından olan Nöstlinger, 1936'da Viyana'da doğdu. Çocukluğu savaş yıllarında geçti. Viyana Uygulamalı Sanatlar Akademisi'nde öğrenim gördü. Çocuk sahibi olduktan sonra kitap resimlemeye karar verdi. İlk kitabı çizimleriyle değil, yaratıcı öyküsüyle ilgi çekince, resimlemeyi bırakıp yazmaya başladı. Günüşüğü Kitaplığı bugüne dek, "Mini" dizisi dışında yazarın pek çok kitabını Türkçeye kazandırdı. İLK KİTAPLAR: *Küçük Korsan İşbaşında, Küçük Korsan Hazine Peşinde, Alev Saçlı Çocuk*. ÇOCUK ROMAN: *Kim Takar Salatalık Kral'ı, Konrad ya da Konserve Kutusundan Çıkan Çocuk, Konuk Değil Baş Belası, Lollipop, Susi'nin ve Paul'ün Gizli Günlükleri, Aklından Düşünceler Geçen Çocuk, Saklı Miras*. GENÇ ROMAN: *Hadi Ama Baba!, İşte Şimdi Hapı Yuttum!, Arkadaş Dümeni, Kâğıt Uçakla Gizli Gizli Macera, Evde ve Uzakta*.

Mini Dizisi 5 – MİNİ VE YILBAŞI ARMAĞANLARI

Yazan: Christine Nöstlinger

Resimleyen: Christiane Nöstlinger • Türkçe yayın editörü: Müren Beykan

Alınca aslından Türkçeleştiren: Elif Alankuş

Redaksiyon: Suzan Geridönmez • Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Mini trifft den Weihnachtsmann*

© Wien, Dachs Verlag, 1992

Türkçe yayın hakları: Günüşüğü Kitaplığı, 2006 • Yayın hakları: Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Dachs Yayınevi'nden satın alınmıştır. • Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Ekim 2006, 7. baskı: Eylül 2013

(Her baskı 200'er adet yapılmıştır.)

ISBN 978-975-6227-39-8

www.gunisigikitaligi.com

Kapak uygulaması: Bora Gürsel • Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan

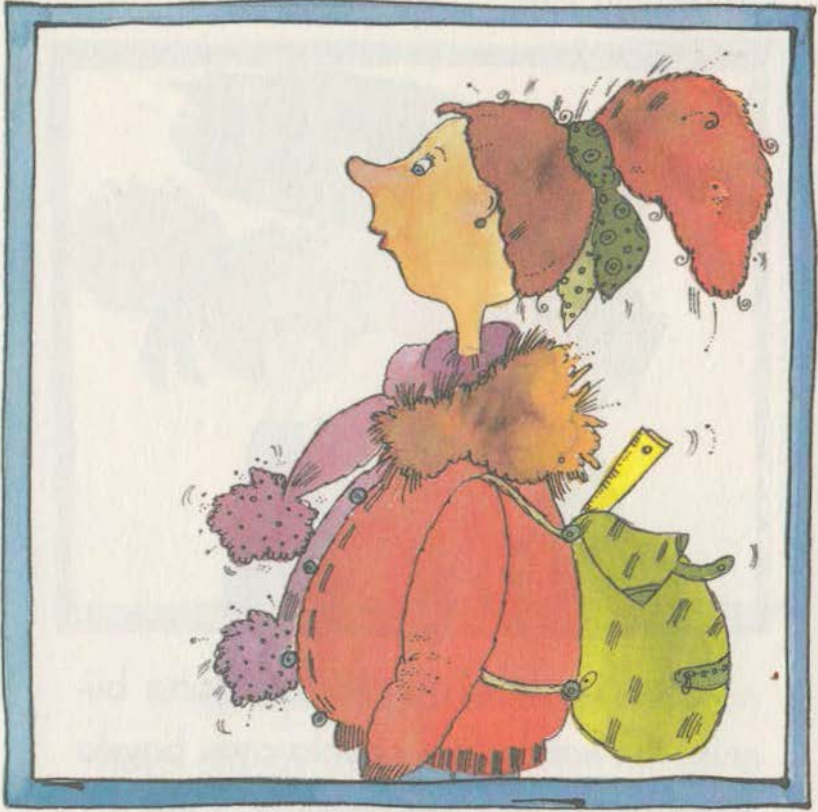
Baskı: Gezegem Basım (008 511 666), Mathacılar Sitesi 2. Cad. No:202/A, Beşiktaş, 34200 İstanbul (0212) 325 71 25 Sertifika: 12802

Günüşüğü Kitaplığı bir MİE Organizasyon Reklamasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kurulusudur.

Sertifika: 1206-34-12439 • Profilo Plaza, Cemal Sabir Sok. 26/28 B3 Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Telefon: (0212) 212 99 73 • Faks: (0212) 217 91 74 • E-posta: info@gunisigikitaligi.com

Hermine Zipfel sekiz yaşında.
Okulu açılalı üç ay oldu.

Bir tek okuldaki müdür ona Hermine
diyor. Diğer herkes için o, Mini.

Ağabeyi Martin'se, ona bazen "Süpürge Sopası" diyor. Mini çok uzun boylu olduğu için.

Martin, Mini'den iki yaş daha büyük. Kız kardeşinin onunla aynı boyda olmasından pek hoşlanmıyor. Ona göre, yaşça büyük olanın, boyunun da daha uzun olması gerekir.

Mini'nin en sevdiği arkadaşı, Maksi.
Okulda yan yana oturuyorlar.

Mini, dünyadaki en akıllı çocuğun Maksi olduğuna inanıyor. Mini'nin anne ve babası onun bu konuyu biraz abarttığını düşünüyorlar. "Mini, sen de onun kadar akıllısın!" diyorlar.

O zaman Mini, "Hiç de değil, sizin bir şey bildiğiniz yok!" diyor.

Mini'ye göre, Maksi ne derse doğru!
Bir şeyi anlamadığı zaman hemen Mak-
si'ye soruyor. Üstelik, yalnızca okulla il-

gili şeyler için değil. Başka sorunları hakkında da Maksi'ye danışıyor.

Mini, Maksi'nin hayatı iyi tanıdığından kesinkes emin. Üstelik, neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bildiğinden de.

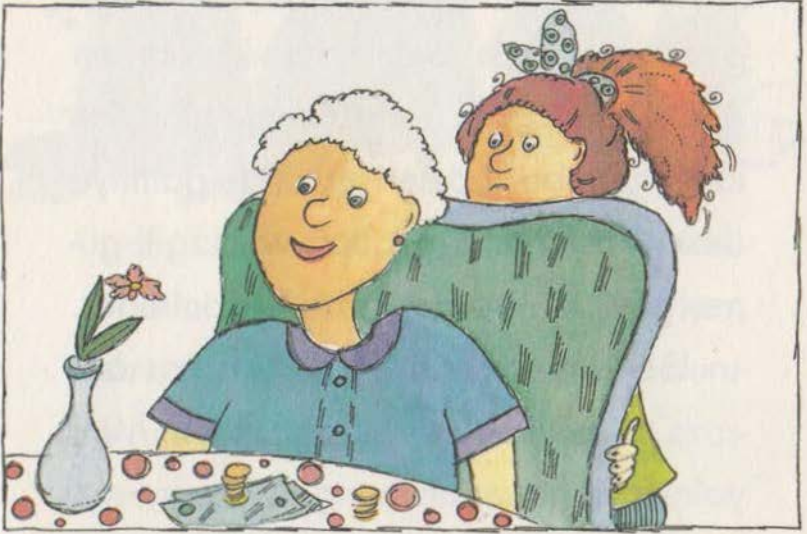
İşte bu yüzden, Mini dokuz aydan beri çok sıkı para biriktiriyor. Ne bir *Miki Fare* dergisi, ne şeker, ne sakız, ne de yeni bir kırmızı kalem alıyor.

Beşlik, onluk, ne bulursa... her kuruşu kumbarasına atıyor.

Çünkü, yılbaşı armağanları için para biriktiriyor Mini.

Önceki yıl ve daha önceki yıl annesi, babası ve Martin için aldığı yılbaşı armağanlarını anneannesi ödemişti.

Maksi bunu doğru bulmamış; "O zaman onları sen değil, anneannen hediye etmiş oldu!" demişti.

“Ama armağanları ben seçtim,” diye cevaplamıştı Mini. Aslında, bu tam olarak doğru sayılmazdı. Çünkü anneanesi, Mini’nin hangi armağanları seçeceğine de karışmıştı.

Mini’nin anneanesi “pratik” armağandan yanadır. Sıcak tutan iç çamaşırı gibi. Çorap gibi. Ya da tencere gibi. Sallantılı pembe küpeleri, üstünde palmiye deseni bulunan kravatları ve çizgili güneş gözlüklerini “fasa fiso” kabul eder.

Böyle şeylere para da harcamaz!

Önceki yıl ve daha önceki yıl, Mini yalnızca; annesine hangi tencereyi seçeceğine, babasına gri mi, beyaz mı iç çamaşırı alacağına ve Martin’e kırmızı çorabın mı, yoksa yeşilin mi daha çok yakışacağına karar vermişti, o kadar.

Bu yüzden Mini, Maksi'nin her zamanki gibi yine haklı olduğunu kabul etti.

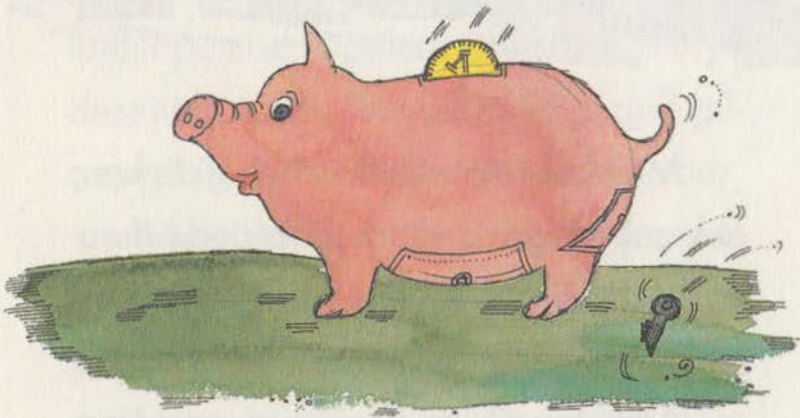
Mini her gün okuldan eve giderken, pek çok mağaza vitrininin önünde duruyor. Armağanlar için ne var ne yok araştırma yapıyor.

Ama "pratik" şeylere bakmıyor. Kendi biriktirdiği parasıyla "fasa fiso" şeyler almak istiyor o!

Maksi de bunu çok mantıklı buluyor.

Aralık ayının başında Mini'nin domuz kumbarası o kadar doldu ki, artık içine zar zor bozuk para atılabiliyor. Çok da ağır oldu.

Annesine, babasına ve Martin'e ne alacağını da biliyor artık Mini.

Annesine bir saç tokası. Çok şık bir toka. Tüllü, parlak taşlı ve simli.

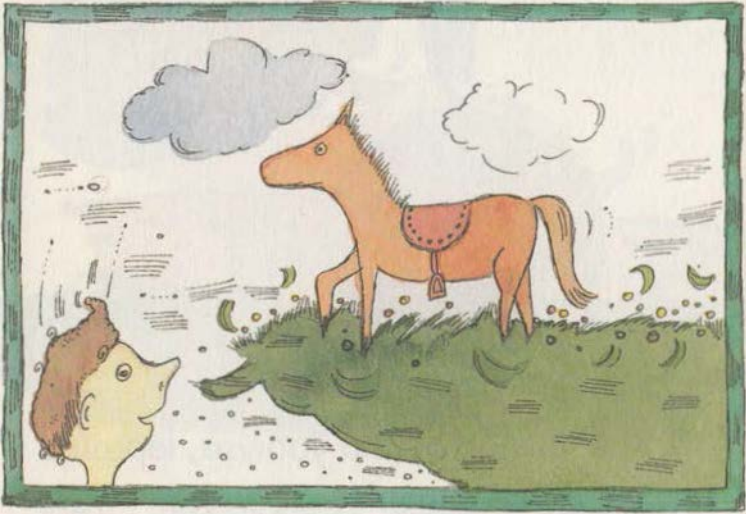
Babasına da bir küllük seçti. O da tek kelimeyle süper!

Küllüğün tepesinde basma yeri var. Ona basılınca, pis kokulu izmaritlerin hepsi birden, metal kapağın altında kayboluyor.

Küllüğün en harika yanıysa, tepesine basılıp da izmaritler kaybolurken, "Yeni Yıl, Yeni Yıl, Hoş Geldin Bize" melodisini çalması.

Martin için de, bir binici kamçısı almak istiyor Mini. Çünkü, Martin mutlaka ata binmeyi öğrenme hevesinde. Arkadaşı Peter haftada iki kez ata binmeye gittiği için. Anneannesinden, yılbaşı hediyesi olarak yirmi saatlik binicilik kursu istiyor.

O halde, binici kamçısı Martin için çok uygun bir hediye.

Aralığın ilk hafta sonu Maksi, Mini'yi ziyarete geldi.

Mini'yle Maksi önce kelime oyunu oynadılar, sonra da televizyonu açtılar. Ama sıkıcı bir film den başka şey yoktu. Bu yüzden, televizyonu kapattılar.

Martin'den, yarış arabası pistini istediler. Ama o vermedi.

Mini, biriktirdiği paranın toka, küllük ve kamçıya yetip yetmeyeceğini artık bir an önce öğrenmek istiyordu.

Mini, kumbaranın anahtarını aldı ve domuzun karnına soktu. Çevirince, domuzun karnındaki plastik kapak açıldı.

Mini kumbarasını sallamaya başladı.
Bir sürü, bir sürü bozuk para şakır şukur
manın üstüne boşaldı. Peşinden de kat-
lanmış kâğıt paralar.

DOĞUM GÜNÜMDE BERNO
AMCA'MIN VERDİĞİ PARA DA
BURADA! ANNEANNEMİN
ELLİLİĞİ DE!

Mini ve Maksi paraları saydılar. Mini'nin düşündüğünden çok daha fazlaydı: İki yüz yirmi dokuz lira ve elli kuruş.

“Aslında, şimdi hemen senin hediyeleri almaya gidebiliriz,” dedi Maksi.

“Kesinlikle,” diye cevapladı Mini. “Yoksa, göz göre göre kaçıracağım onları!”

Mini bir mendil aldı, metal ve kâğıt paraları üstüne koydu ve uçlarını birleştirerek bohça şeklinde düğümlendi. Böyle bir serveti küçücük cüzdanına sığdıramazdı çünkü.

Mini’yle Maksi mantolarını ve çizmelerini giyip, berelerini takarken, “Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Martin.

Mini, “Noel Baba operasyonu!” diye cevaplarırken, Maksi’ye göz kırptı.

“Çok gizli!” dedi Maksi ve o da Mini’ye göz kırptı.

Martin gözlerini devirerek sordu:

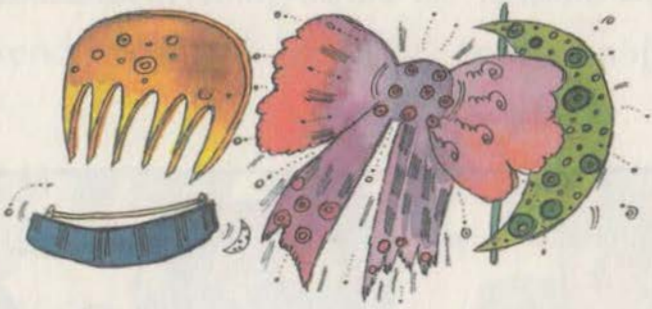

Mini ona dil çıkardı. Sonra da, "Yarış pistini ödünç vermeyen biri, armağan olarak yalnızca siyah çorap hak eder!" diye bağırdı.

Mini ve Maksi gülüşerek evden ayrıldılar. Martin arkalarından bağırdı:

Mini köşedeki kuaförden saç tokasını satın aldı.

Üç sokak ileride, ev gereçleri satan bir mağazadan da küllüğü aldı.

EV GEREÇLERİ

Mini'yle Maksi, binicilikle ilgili malzeme satan dükkâna bakmak için tramvaya bindiler. İki durak gittiler. Hat Sokağı'na kadar.

Mini'nin, ağabeyi için hangi kamçıyı alması gerektiğini fazla düşünmesi gerekmedi. Çünkü, parası ancak bir tip kamçıya yetiyordu. Diğerleri ateş pahasıydı.

Satıcı, "Yılbaşı paketi yapayım mı hemen?" diye sordu. Mini, hayır anlamında başını iki yana salladı. Bunu evde kendisi yapmak istiyordu.

Mini ve Maksi daha sonra bir parfümeriden parlak kırmızı oje aldılar. Mini bununla armağanların üstüne birer "kişisel not" eklemek istiyordu. "Kişisel not" fikri Maksi'den çıkmıştı.

Mini, "kişisel not" unu kamçının ipine yazdı:

Küllüğünkini altına yazdı:

Saç tokasının "kişisel not"unu da arkasına yazdı:

Sonra Mini, üç hediyeyi de dolabına, kazak ve tişörtlerinin iyice dibine sakladı.

Bütün akşam boyunca keyfi çok yerindeydi. Evin içinde hoplayıp durdu ve kendi kendine sürekli yılbaşı şarkıları mırıldandı.

"Çocuklar gelin, hepiniz gelin!" diye mırıldanıyordu. "Yarın Noel Baba gelecek, hepimize kucak kucak hediyeler verecek!"

Mini'nin babası bu duruma çok şaşır-
mıştı. Eşine, "Bizim kızın nesi var?" diye
sordu. "Âşık mı oldu, yoksa bir şey mi iç-
ti?"

Mini'nin annesi omuzlarını kaldıra-
rak, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Mini, "Anneannem haklı olduğu için
bu kadar neşeliyim!" dedi.

"Anneannen hangi konuda haklı?"
diye sordu anne ve babası.

Mini de şöyle cevapladı:

Martin parmağını alnına vurarak güldü.

Annesi, "Yılbaşıyla mı ilgili?" diye sordu. Mini başıyla onayladı.

Babası, "Hediye mi aldın?" diye sordu. Mini başıyla onayladı.

Martin, "E tabii!" dedi. "Çorap vermek, çorap almaktan daha kutsaldır!"

Ancak Mini, ağabeyinin lafına hiç içerlemedi. Yalnızca, "Konuş bakalım, şaşkaloz! Yılbaşı gecesi gözlerin yerinden fırlayacak!" dedi ona.

Bir hafta boyunca gizli armağanlarına sevindi durdu Mini.

Mendilindeki büyük para yığınının geriye az biraz bozukluk kalmıştı. Her gün kırtasiye dükkânına uğrayıp, paket kâğıtlarını ve kurdeleleri inceleyip durdu. Bir türlü karar veremiyordu. Üstünde dizi dizi melekler olan kâğıdı mı almalıydı? Yoksa, Noel Baba desenliyi mi? Ya da çam ağaçlıları mı?

Kurdelelerde de işi zordu. Kırmızı olmalı, diye karar vermişti. Saten olmalı! Geniş olmalı! Ama gel gör ki, kırmızı renkli, geniş saten kurdele çok pahalıydı. Kaç metrelik kurdeleye ihtiyacı olduğunu hesaplamaya çalıştığındaysa, her seferinde farklı bir sonuç çıkıyordu.

Neyse ki, satıcı çok iyi ve sabırlı biriydi.

Derken, 14 Aralık günü oldu. Feci bir gündü!

Oysa, gün çok normal başlamıştı. Daha doğrusu, Mini yaklaşan felaketi hissetmemişti!

Mini'nin babası kahvaltıda öksürdü. Mini'nin annesi de, "Sigara yüzünden!" dedi.

Mini ve Martin okula gitmeden önce anneleri, "Bugün öğle yemeğinde yalnızca kahvaltılık var. Çünkü, sabah berbere gideceğim," dedi.

Martin'se, "Ben de öğleden sonra Peter'le binicilik okuluna gidip, onun ata binişini seyredeceğim," dedi.

Mini'nin aklına kötü şeyler nereden gelecekti ki?

Babası her sabah öksürürdü, annesi

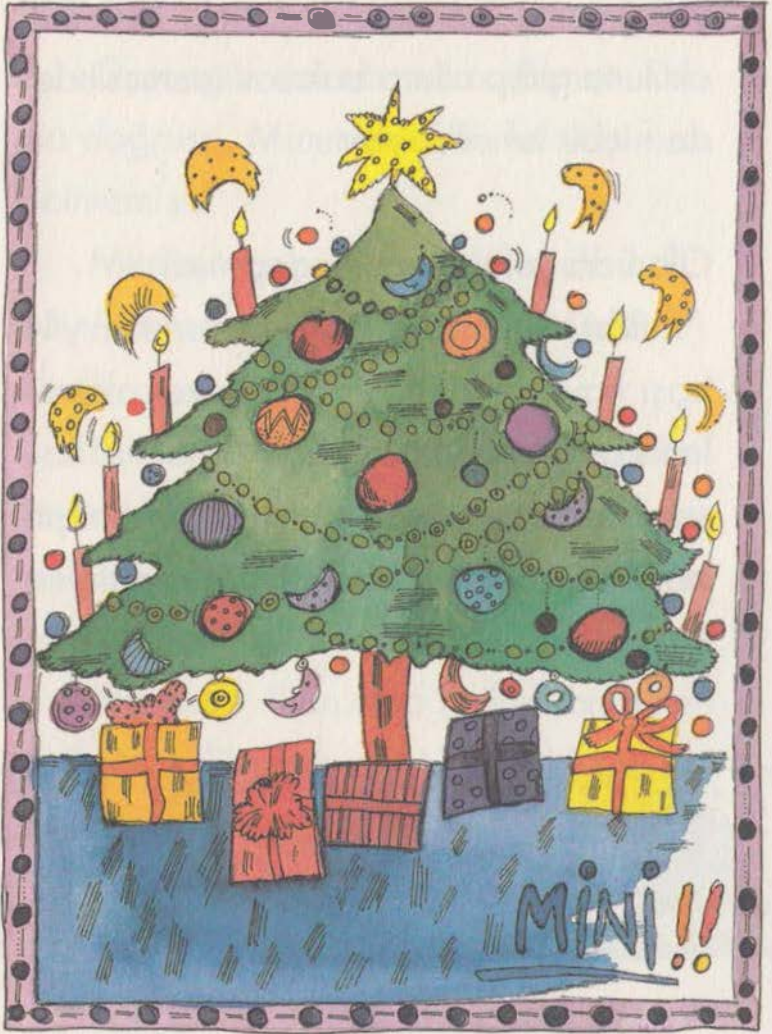
her hafta berbere giderdi ve ata binmeyi öğrenme hevesindeki birinin binicilik okuluna gidip atlara bakmak istemesinde de hiçbir tuhafılık yoktu.

Okul da çok eğlenceli geçmişti!

Bibi Huber isimli öğretmenleri tam yılbaşı havasındaydı. Harflerle ve rakamlarla boğuşmayı canı hiç çekmemiş, kasetçalarından yılbaşı şarkıları dinletmişti sınıfa. Çocuklar da çam ağaçlı resimler çizmişlerdi.

İşte, Mini'nin yılbaşı çamlı resmi!

Eve dönerken yolda da çok eğlenmişti Mini.

Okulda buldukları sırada kar yağmıştı. Bu yıl ilk kez! Üstelik, çok yoğun yağmıştı. Sokaklar tamamen karla örtülmüştü. Kar, tam kartopu yapmaya uygun yumuşaklıktaydı.

Mini normalden daha geç, ama müt-
hiş keyifli bir şekilde eve döndü. Ona ka-
pıyı annesi açtı.

Mini ağlayacak gibi oldu!
Annesi bu yeni saç kesimiyle toka
kullanamazdı artık.

İki saat sonra, Martin binicilik okulundan döndü. Epeyce perişan ve öfkeli görünüyordu.

Atlar birer canavarmış! Çok büyük ve çok tehlikeliymişler! Hayatta öyle bir "sosise" binmezmiş, asla.

Akşam, Mini'nin babası eve geldiğinde, hepsine zafer dolu bir ifadeyle baktı. Cebinden sigara paketini çıkarıp çöp kutusuna atarken, şöyle dedi:

Mini'nin annesi eşini öptü ve hayatındaki en iyi kararı aldığını söyledi.

Mini tamamen altüst olmuştu!

Akşam yemeğinden önce, "Midem bulanıyor, gidip yatacağım!" dedi.

Annesi kaygılanarak, "Hasta olmaya-
sın sakın?" diye sordu. Babası da endi-
şeyle, "Çok solgun görünüyorsun!" diye
ekledi.

Annesi Mini'ye papatya çayı yapmak
istedi. Babası Mini'nin ateşini ölçmek is-
tedi.

Mini'yse, "Ateşimin ölçülmesini iste-
miyorum ve o aptal çaya da ihtiyacım
yok!" diye bağırdı.

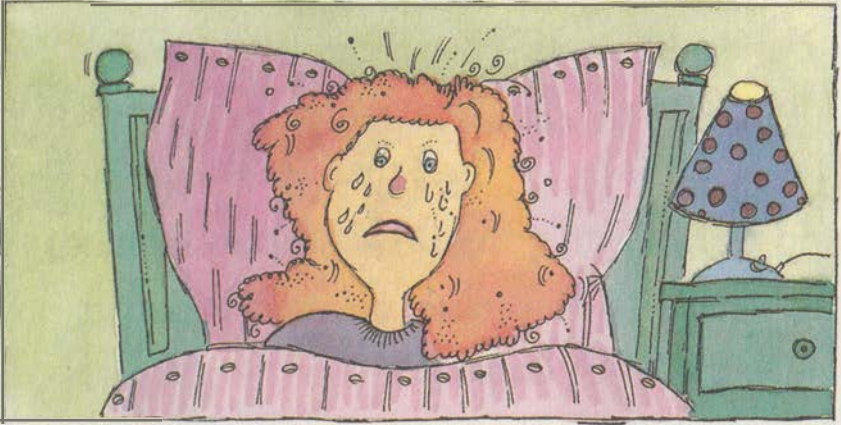
Odasına koştu, soyundu, ışığı kapattı
ve yatağa girdi. Yorganını tepesine çe-
ker çekmez de, hıçkıra hıçkıra ağlamaya
başladı.

Annesi, Mini'ye bakmak için geldi.

Onun ağladığını hemen fark etti elbette. O zaman da, Mini'nin hastalanmadığını, başka bir sıkıntısı olduğunu anladı.

"Mini farem, ne oldu?" diye sordu.

"Hiç – hiç – hiçbir şey," diye hıçkırıldı Mini.

Mini'nin babası da eşinin ardından geldi ve neler olduğunu o da öğrenmek istedi. Mini yine hıçkırarak, "Hiç – hiç – hiçbir şey!" dedi.

Ardından, Martin de yanaşıp, kız kardeşinin neden durmadan, "Hiç–hiç–hiç bir şey!" dediğini öğrenmek isteyince, Mini'nin canına tak etti. "Dışarı! Herkes hemen dışarı çıksın! Yalnız kalmak istiyorum! Beni rahat bırakın!" diye kükredi.

Annesi, babası ve Martin çaresizce birbirlerine baktılar. Sonra omuzlarını silkip, odadan çıktılar. Mini ancak gece yarısına doğru uyuyakaldı.

Ertesi gün, Mini biraz daha iyiydi. Ama, kendini hâlâ üzgün ve çaresiz hissediyordu.

Okulda, Maksi olup bitenleri duyunca, "Panik yapmaya gerek yok, Mini!" dedi. "Değiştirmeye gideriz! Hemen bugün öğleden sonra!"

Bunun üzerine, Mini kendini daha iyi hissetti. Şöyle düşündü: *Dünyanın en akıllı çocuğunun benim arkadaşım olması ne büyük bir şans! Maksi her zaman bir çözüm bulabiliyor! Her şeyi bilir o!*

Ama ne yazık ki, Maksi değiştirme konusunu çok da iyi bilmiyordu!

Berber, saç tokasını parfümle değiştirmek istemedi.

Ev gereçleri satan mağazadaki satıcı, küllüğü kahve fincanıyla değiştirmek istemedi.

Binici dükkânının sahibiyse, binici kırbacını geri almayı kesinlikle istemedi. Üstündeki "kişisel not" yüzünden. Kırmızı ojeyle boyanmış bir eşyayı değiştirmeyi kim kabul eder ki?

Mini şöyle düşündü: *Maksi, annemin saçlarını kestireceğini, babamın sigarayı bırakacağını ve Martin'in atlardan korkacağını nasıl bilebilirdi ki?*

"Oje benim fikrimdi," dedi Maksi.

Mini'nin elini tuttu. "Şimdi doğruca bize gidiyoruz ve olup biteni büyük ablama anlatıyoruz. Ne de olsa, her şeyi bilir o! Her zaman bir çözüm yolu bulur mutlaka!"

Maksi'nin büyük ablasının adı Dorli. On dört yaşında. Çok tatlı biri. Hiçbir zaman Maksi'yi, Martin'in Mini'yi kızdırdığı gibi kızdırmaz.

"Acil durumlar söz konusu olduğunda," dedi Dorli, "kumaş boyası her zaman işe yarar!"

Dorli çekmecedan beyaz renkli bir
parça saten kumaş çıkardı.

Mini'nin eline beyaz dikiş ipliği ve dikiş iğnesi verdi.

"Kumaşın çevresine biye geç!" dedi.

"Mini bunu yapamaz ki!" diye bağırdı Maksi. "Dikiş dikmeyi ancak üç yıl sonra öğreneceğiz!"

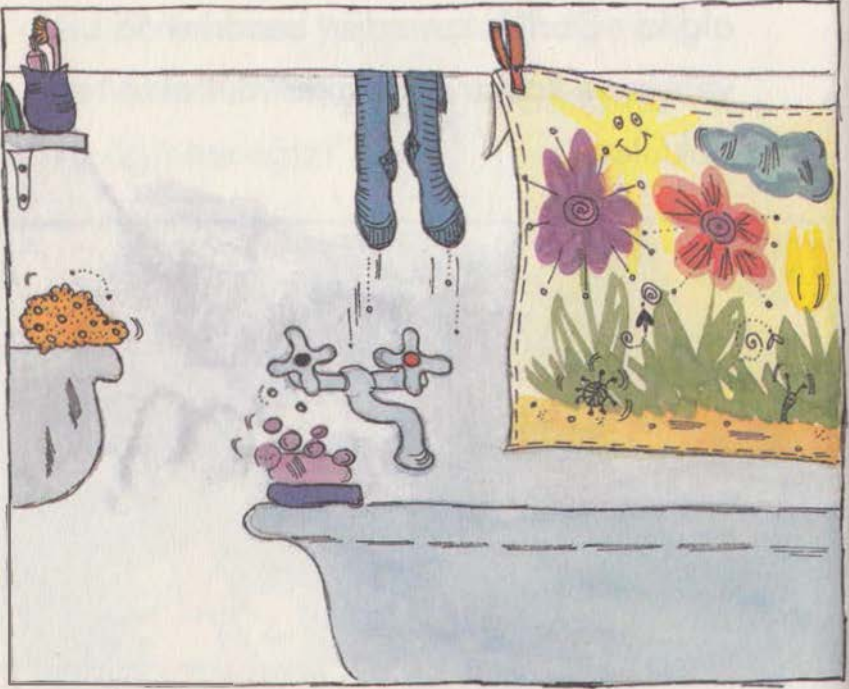
"O zaman bir pazarlık yapalım," dedi Dorli. "Biyeyi ben, mutfağı toplama işini Mini halletsin, tamam mı?"

Mini ve Maksi, birlikte mutfağı pırıl pırıl temizlediler. Hatta, tavandan sarkan örümcek ağlarını bile süpürgeyle tek tek aldılar. Dorli fuların dört kenarını da biyeleyene kadar, onlar da mutfakta ter döktüler.

Sonra Mini, fuları kumaş boyalarıyla boyadı. O güne kadar hiç böyle güzel resim yapmamıştı!

Dorli, boyanmış fuları aldı, banyoda-
ki çamaşır ipine astı. İyice kurusun diye.

Mini evine giderken, Dorli ona, "Ya-
rına kadar baban ve ağabeyin için de
bir şeyler düşünürüm," dedi.

Mini'nin babası, annesi ve Martin, Mini'nin artık üzgün olmamasına çok seviyorlardı.

Annesiyle babası, neden o kadar üzülüğünü bir daha sormadılar. Yalnızca Martin bilmekte ısrar ediyordu.

Mini'ye yüz kere sordu: "Haydi, söylesene! Dün neyin vardı?"

Mini de yüz kere cevapladı: "Bunu sana ancak yılbaşı günü anlatacağım; bir gün bile önce olmaz!"

Maksi'nin ablası Dorli sözünü tuttu. Ertesi gün öğleden sonra, Mini'nin babası için iyi bir armağan önerdi.

"Babana güzel bir dosya yapacağız," dedi. "İçinde önemli kâğıtlarını saklayabilir."

Mini bu güzel dosyayı; Dorli'nin eski dosyası, bir rulo paket kâğıdı, bir patates, guvaş boya ve biraz da renksiz vernikle hazırlayacaktı.

Mini patatesi ortadan ikiye kesti ve her yarısının üstüne bir figür kazıyarak,

damga yaptı. Bir kalp. Bir de çiçek.

Figürlerin üstünü guvaşla boyadı ve paket kâğıdını damgaladı. Üst üste! Üst üste!

Sonra eski dosyayı bu paket kâğıdıyla kapladı.

Dorli de yardım etti ona. Geniş alanlara yapıştırma yapmak pek kolay değildir çünkü. Kâğıdın altında kırışıklıklar ve baloncuklar oluşabilir hemen.

En sonunda, Dorli bir spreyle dosyayı vernikledi. Güzelce parlaması ve "dayanıklı" olabilmesi için. Yoksa, guvaş boya kolayca ele bulaşabilir.

Mini dosyaya bayılmıştı. Kurutmak için banyoya astıklarında, "Küllükten çok daha güzel!" dedi gururla.

Artık Mini'nin bir tek Martin için ar-
mağan bulması kalmıştı.

"Bir bere örmeye ne dersin?" diye
sordu Dorli. Ama Mini, örgü örmeyi he-
nüz öğrenmemişti.

"Tığ ile atkı yapmaya ne dersin?" di-
ye sordu Dorli. Ama Mini, tığ yapmayı
da bilmiyordu.

"Peki, ona kendi fotoğrafını hediye
etsen?" diye sordu Dorli. "Uygun, güzel
bir çerçeve de yaparız?" Ama Mini,
Martin'in kendi fotoğrafına sevineceği-
ni hiç sanmıyordu.

"Buldum!" diye bağırdı Maksi. "Ona
bir anahtarlık yapmaya ne dersin? Biz-
de eski bir anahtarlık var! Elişi hamuru
da var!"

Mini ve Maksi, elişi hamurundan müt-
hiş bir anahtarlık adam yaptılar. Martin'e
pek benziyordu!

Sonra bu anahtarlık adamı fırına ko-
yup, taş gibi sert olana kadar pişirdiler.

Mini; fuları, dosyayı ve anahtarlığı Maksiler'de bıraktı. "Böylesi daha iyi!" dedi. "Meraklı ağabeyimin dolabımı karıştırmayacağından emin olamıyorum!"

Mini, ancak yılbaşından önceki günün sabahı, armağanlarını almaya Maksiler'e gitti. Geniş kırmızı saten kurdele ve paket kâğıdıyla birlikte. Noel Baba desenliyi almıştı sonunda.

Maksi'nin annesi, Mini'nin paketleri yapmasına yardım etti. Eskiden satış elemanı olarak çalıştığı için paketleme işinde harikaydı.

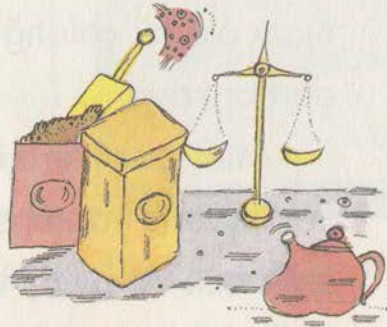
Mini paketlerini bir torbaya koydu ve alışveriş yapması gereken Maksi'ye eşlik etti. Alışveriş listesi epey uzundu. Maksi'nin annesi listeye şunları yazmıştı:

Çay, gelin teli, peynir, krapon kâğıdı,
simli kurdele, bulaşık makinesi deterjanı,
yirmi beş tane beyaz mum, kâğıt peçete.
Mini'yle Maksi büfeye koştular.

Hediyelik
eşya
dükkânına,

çay kahve
dükkânına,

süpermarkete,

kırtasiyeciye

ve parfümeriye uğradılar. (Hediyelik eşya dükkânındaki mumların hepsi satılmıştı çünkü.)

Maksi arkadaşının elinden tutup, oyuncakçıya geri koştu. Ama, Mini armağanları orada unutmamıştı. Birlikte şekerçiye koşturdular. Parfümeriye. Hediyelik eşya dükkânına. Süpermarkete ve çay kahve dükkânına. Mini'nin hediyeleri hiçbir yerde yoktu.

Kırtasiyeciyeye gittiklerinde kepenk neredeyse kapanmıştı. Satıcı hâlâ içeride olabilir diye, Maksi sertçe yumrukladı kepenği.

Oradan geçmekte olan yaşlı bir adam, Maksi'nin neden kepenge vurduğunu sordu. Maksi durumu açıklayınca, yaşlı adam, "Şimdiye kadar birileri çoktan çalmıştır onları! Dünya çok kötü bir yer oldu!" dedi.

Tekrar Miniler'in evinin önüne geldiklerinde, "Şimdi ne yapacağız, bilemiyorum," dedi Maksi. Mini korkudan hâlâ konuşamıyordu. Ancak başını sallayabildi ve apartmana girdi. Ağır ağır merdivenleri çıktı. Üçüncü kata ulaştığında, arkasından bir adam soluk soluğa merdivenleri tırmanıyordu.

Mini'ye seslendi:

Elinde Mini'nin armağan torbasını tutuyordu.

“Mini Zipfel benim!” diye bağırdı Mini.

“Oyuncakçının önünde duruyordu,” diyerek, ona torbayı uzattı adam.

Mini teşekkür etmek istediye de, adam, “Hiç zamanım yok!” diye bağırarak merdivenlerden aşağıya koştu.

Mini de derin bir soluk almak için merdivene oturdu. Ancak sakinleştiğini hissedince gidip kapılarının zilini çaldı.

“Nasılsın?” diye sordu annesi. “Eğlendin mi?”

Mini şöyle dedi: “Önce bir terslik oldu, sonra Noel Baba’yla karşılaştım ve şimdi her şey tekrar yoluna girdi.”

“O hâlâ var mı?” diye sordu annesi.

Mini şöyle dedi: “Kesinlikle var, ama artık farklı giyiniyor!”

Annesi, babası ve Martin, Mini'nin armağanlarına çok sevindiler. "Harika! Müt-hiş! Süper güzel!" diye bağırdılar hep bir ağızdan.

Not: Mini, küllüğü apartman görevlisine hediye etti. Tokayı kendisi takıyor. Belki bir gün ata binmeyi de öğrenir. Nasılsa, atlardan hiç korkmuyor.

